

1

Het was alsof er een buitenaards wezen was geland, zo bizar was het. Alsof een eeuwenoud wezen van een andere planeet Katies dag was binnengedrongen. Ze had nu thuis moeten zitten leren, maar ze zat op een plastic stoel in een ziekenhuisgang te proberen een gesprek te voeren. En je kon niet blijven vragen of iemand iets te drinken uit de automaat wilde zonder je een idioot te voelen omdat je geen antwoord kreeg.

‘Warme chocolademelk?’

Geen antwoord.

‘Een cappuccino dan?’

Weer geen antwoord.

Zelfs ET kon beter uit zijn woorden komen.

Katie wist ook niet goed hoe ze haar moest aanspreken. Ze had ‘oma’ geprobeerd, maar het klonk vreemd en het leverde geen reactie op. Mevrouw Todd? Grootmoeder? Er waren geen regels voor.

Een voordeel was dat je naar haar kon kijken zonder dat ze er last van leek te hebben. Ze was eigenlijk best knap, met een zacht, gerimpeld gezicht en rozige wangen in het afnemende daglicht.

Een nadeel was dan weer dat ze stonk (het deed Katie denken aan brood dat in een plastic zak lag weg te schimmelen). Ze was ook ontzettend mager. Je kon haar sleutelbeenderen boven haar vest zien uitsteken, alsof ze wilden ontsnappen, en de huid in haar hals was zo dun dat je er een ader doorheen zag kloppen.

Aan het eind van de rij stoelen (moest dat voor discreet doorgaan?) zat de maatschappelijk werkster mam een eindeloze

reeks vragen te stellen. Had mevrouw Todd medische aandoe-ningen? Was ze altijd zo verward? Was haar overleden man haar mantelzorger geweest?

‘Ik weet niet of dit veel gaat opleveren,’ zei mam. ‘Ik heb haar in geen jaren gezien, zoals ik nou al zo vaak heb gezegd.’

‘In de SOS-armband van haar man staat u vermeld als contactpersoon in noodgevallen,’ zei de medisch maatschappelijk werkster. ‘Dat lijkt vreemd als jullie geen contact meer hadden.’

‘Nou, ik kan je verzekeren dat ik het niet verzin!’ Die arme mam raakte steeds geagiteerder. ‘En hij moet een vriend zijn geweest, niet haar man. Ze legde zich niet graag vast.’

‘Maar ze is wél uw moeder?’

‘Ik weet niet of ze die titel verdient. Hoor eens, ze is hier toch beter af? Kunnen jullie niet ergens een bed voor haar regelen?’

‘Uw moeder is geen patiënt,’ zei de medisch maatschappelijk werkster op een toon alsof mam een oneerbaar voorstel had gedaan. ‘Ze is hier met haar partner in de ambulance aangekomen en er is geen medische noodzaak om haar hier te houden. Wilt u beweren dat u niet bereid bent haar op te vangen?’

Als mam er iets op te zeggen had, lukte het haar het in te slikken. Haar zwijgen werd duidelijk als inschikkelijkheid opgevat, want de medisch maatschappelijk werkster glimlachte en richtte haar aandacht weer op haar papierwinkel.

De oude vrouw zat daar maar. Ze had haar ogen dichtgedaan, maar ze sliep niet – dat kon je zien aan het puntje van haar kin. Misschien was het een list? Misschien wilde ze dat iedereen zou denken dat ze een dutje deed, zodat ze ’m kon smeren als er niemand keek? Haar vriend was dood, de artsen vonden dat ze niet alleen naar huis kon en haar dochter wilde haar niet. Waarom zou ze niet ontsnappen en ergens anders een nieuw leven beginnen?

Chris kwam terug van de wc. Hij bleef grinnikend voor hen staan, van zijn hakken op zijn tenen wippend, duidelijk opgewonden door de vreemde situatie. ‘Er is hier een kantine.’

Mam schudde haar hoofd. ‘Niet nu.’

‘Maar ik heb honger.’

‘Niet nu, zeg ik.’

Hij hupte van de ene voet op de andere en weer terug. ‘Waarom niet?’

‘Wil je hier zitten?’ Katie klopte op de stoel naast haar. ‘Even gedag zeggen?’

Hij schudde zijn hoofd en deed alsof hij opeens gefascineerd was door zijn schoenen. ‘Ik heb ook best wel dorst.’

De medisch maatschappelijk werkster gaapte hem aan. Waarschijnlijk dacht ze: *Wat heeft die nou weer? Waarom gedraagt die kolossale tiener zich als een kind? Hoeveel kan er misgaan in één familie?*

Welkom in mijn leven, wilde Katie zeggen, maar in plaats daarvan keek ze de medisch maatschappelijk werkster strak aan, want dat werkte altijd het best. Laat ze merken dat je ze in de smiezen hebt, dan kijken ze snel een andere kant op.

‘De kantine is niet zo’n slecht idee,’ zei de medisch maatschappelijk werkster, die Katies blik meed, tegen mam. ‘Dit kan nog wel even duren.’

Mam pakte zuchtend haar portemonnee en gaf Katie tien pond. ‘Bij elkaar blijven. En terugkomen zodra je klaar bent.’

Katie knikte. ‘Wil er verder nog iemand iets?’

Mam schudde haar hoofd. De medisch maatschappelijk werkster nam niet eens de moeite iets terug te zeggen. Katie keek naar de oude vrouw. Misschien wilde ze wel een bal gehakt of een saucijzenbroodje – ouderwetse, stevige kost om op krachten te komen. Katie leunde naar haar over en fluisterde: ‘Wil je iets eten, oma?’

Geen antwoord. Geen beweging. En dat ‘oma’ klonk ook niet goed.

Er stond een krankzinnig lange rij in de kantine en toen ze aan de beurt waren, was er bijna niets meer. Ze kochten een paar broodjes kaas en twee pakjes jus en omdat de kantine

lichting en mam vast nog een eeuwigheid bezig zou blijven, gingen ze buiten op een muurtje zitten eten. De zon was nu helemaal achter de horizon verdwenen en het was koud. Chris kroop tegen Katie aan en legde zijn hoofd op haar schouder. Ze hield hem niet tegen, want het was donker en geen mens zag het.

Aan de overkant zat een shoarmatent. Op het bord achter het raam werd reclame gemaakt voor SHOARMA, DÖNER KEBAB, FALAFEL. De geur van gebakken uien was verrukkelijk. Ze hadden daar meteen naartoe moeten gaan, dan hadden ze döner kebab kunnen halen. Zou mam het goed hebben gevonden? Nee. Ze zou zich zorgen hebben gemaakt over voedselvergiftiging door vlees van het spit en de chemische toevoegingen in de chilisaus. En omdat het tentje er een beetje sjofel uitzag, zou ze waarschijnlijk denken dat ze drugs aangeboden zouden krijgen bij hun kebab. Katie zuchtte. Mam was heel voorspelbaar.

Het plan voor de woensdagmiddag was geweest: twee uur blokken (Katie), koken (mam), huiswerk (Chris) en avondeten (alle drie). Daarna zou Chris een uur met zijn Xbox mogen spelen terwijl Katie een proefexamen wiskunde maakte en mam op de website van de examencommissie naar puntenverdelingen en examenverslagen zocht, zodat ze als Katie klaar was het proefexamen samen konden doornemen om te zien wat er nog verbeterd kon worden. Daarna was het bedtijd. Katie zou haar gebruikelijke kop kruidenthee ('goede nachtrust') drinken zodat ze voldoende slaap kreeg en de volgende dag fris en fruitig naar de examentraining op school zou kunnen.

Maar dat was allemaal niet doorgegaan. In plaats daarvan zaten ze nu in een ziekenhuis, kilometers van huis – niks blokken, niks avondeten, maar wel de heel reële mogelijkheid dat er een wildvreemde bij hen in zou trekken. Het maakte Katie op een rare manier optimistisch, want als een voorspelbare middag op zijn kop kon worden gezet door een telefoontje, kon dan niet alles opeens anders worden? Ook al was het nog zo erg? Ze pakte

haar telefoon en waagde het erop nog één berichtje aan Esmé te sturen: *Laten we erover praten ajb.*

Chris ging opeens rechtop zitten. ‘Waar is die dode man van haar?’

‘Vriend,’ verbeterde Katie. ‘Ze wilde zich niet vastleggen, schijnt het. En ik neem aan dat hij in het mortuarium ligt.’

‘Misschien is hij een zombie geworden.’

‘Dat lijkt me stug.’

‘Maar het kan.’

‘Alleen als je te veel gamet.’

Hij stak zijn tong uit. ‘Je weet het niet. Die vrouw kan ook wel een zombie zijn.’

‘Laten we hopen van niet. En “die vrouw” is je grootmoeder, die misschien bij ons komt logeren.’

Hij knipperde verbaasd met zijn ogen. ‘Waar moet ze dan slapen?’

Een uitstekende vraag. Waarom was Katie daar zelf niet op gekomen? Ze hadden maar drie slaapkamers.

‘Katie?’

‘Weet ik veel. Zeur niet zo.’

‘In mijn kamer?’

‘Ja.’

‘Echt?’

‘Ja, en het zombievriendje komt onder je bed wonen.’

Chris maakte het v-teken naar haar en schoof over de muur bij haar vandaan.

Ze kon er niet mee zitten. Dan werd hij maar kwaad. Ze hield haar eigen v-teken vlak voor zijn bolle kop, wees ermee naar zijn varkensoogjes en toen naar zijn volumineuze voorkomen in het algemeen, zijn lijf dat op de een of andere manier meer ruimte in beslag leek te nemen dan het hare ooit zou krijgen. Het zou zijn kamer ook niet worden, toch? Het zou haar kamer worden en dan zou zij bij mam moeten gaan slapen. En mam zou gestrest raken, wat betekende dat ze nog meer hulp en aan-

dacht van Katie zou eisen dan ze toch al deed. *Wat moet ik zonder jou beginnen, Katie, mijn steun en toeverlaat.*

Ze leunde achterover en tuurde naar de lucht. Die was grijs en zwaarbewolkt. Als ze nog een vaag optimisme had gevoeld, zakte het nu weg. Ze hoopte zelfs dat er een enorm onweer aan kwam – iets wat de aarde zou laten scheuren. Omdat haar leven vandaag wéér erger was geworden. Eerst pap. Toen Esmé. Nu dit.

Er stopte een bus vlak voor hen. Hij ging naar een plek waar Katie nog nooit van had gehoord. Het was de derde bus binnen tien minuten en ze gingen allemaal ergens anders naartoe.

‘Hé, Chris, zullen we in die bus stappen en maar zien waar we uitkomen?’

‘Nee!’ zei hij angstig.

Er stapten maar twee mensen uit: een meisje, dat pratend in haar mobiel langs hen heen liep: ‘Misschien zie ik je nog. Ik weet nog niet wat ik ga doen.’ En een man met een blik bier in zijn hand die vlak voor hen bleef staan. ‘Hallo,’ zei hij, en toen keek hij naar Chris terwijl hij met zijn bier naar Katie wees. ‘Hooft zij bij jou?’

Ze zeiden niets terug en de man liep weg.

‘We moeten naar binnen,’ zei Chris. Hij zei het bedachtzaam, alsof het belangrijk voor hem was. ‘We zouden niet meer buiten moeten zijn.’

Katie schudde haar hoofd. ‘Ik wil niet naar binnen.’

‘Het is hier gevaarlijk.’

‘Het is niet overál gevaarlijk. Dat is statistisch onmogelijk.’

‘Waarom kom je dan van de muur? Waar ga je heen?’

‘Ik ga nergens heen. Mijn benen slapen. Blijf daar.’

Ze liep een stukje over de stoep. Er kwamen drie mannen uit de shoarmatent aan de overkant. Ze pakten hun dampende eten uit en namen grote happen. *Ik ken jullie niet*, dacht Katie. *Ik zal nooit weten hoe jullie heten en ik zal jullie nooit meer terugzien*. Het voelde heel bevrijdend. Om weg te zijn uit het beklemmende

stadje waar ze woonden – de stille straten, de saaie winkels en cafés, het piepkleine cultureel centrum, de ene school. Een plek waar geruchten zich als een lopend vuurtje verspreidden.

Diep ademen. Daar moet je nu niet aan denken...

Als ze hier woonde, in de grote stad, zou geen mens haar kennen. Ze zou iemand anders worden. Nieuwe kleren, een nieuw kapsel, misschien een piercing of een tattoo. Ze zou gaan werken, een jaar iets anders doen voordat ze ging studeren. Ze zou zo zijn als dat meisje dat uit de bus was gestapt. *Ik weet nog niet wat ik ga doen.*

Stel je voor.

Katie likte langs haar droge lippen en deed haar ogen dicht. Toen ze ze weer opendeed, een paar seconden later maar, zag ze Chris van het muurtje springen.

‘Mam!’ riep hij.

‘Wat doen jullie hier in godsnaam?’ Mam trok Chris tegen zich aan alsof ze hem maanden niet had gezien. ‘Ik heb jullie overal gezocht. Ik was bang dat jullie ontvoerd waren.’

‘Ontvoerd?’ zei Katie. ‘Dat slaat nergens op!’

Mam keek haar ernstig aan. ‘Een ongeluk zit in een klein hoekje.’

Oude mannen gaan dood. Oude vrouwen blijven alleen achter. Ziekenhuizen kloppen zomaar bij je aan.

En dat was alleen vandaag nog maar.

Chris huilde. Een grote snik welde van diep uit zijn binnenste op. ‘Ik wil hier weg.’

‘O, lieverdje toch,’ zei mam, ‘het komt wel goed. Straks ben je weer veilig thuis. Wees maar niet bang, we gaan nu weg.’

Aan de andere kant van het parkeerterrein dook de oude vrouw op, gearmd met de maatschappelijk werkster. Ze maakte een totaal ontreddende indruk.

‘Met zijn vieren?’ vroeg Katie.

Mam knikte. Haar gezicht betrok. ‘Met zijn vieren.’

2

Mary had een deken over haar knieën, en ze klemde haar tas stevig tegen zich aan en ze wist niet waar ze was, maar ze was niet thuis en dat was reden genoeg om op je hoede te zijn. Moest ze aan het werk? Nee, dit was geen theater, daar was het te huiselijk voor. Een bank, een tv, een tafel met een lamp erop in een hoek, een smalle hoge ladekast en een kleed. Een meisje dat een dienblad neerzette.

Was ze misschien in een hotel?

‘Kijk, oma, een lekker kopje thee. Zal ik het hier voor je neerzetten?’

Wie?

‘Ik ben Katie, weet je nog?’

Het meisje keek haar aan, wachtend op antwoord. Om zichzelf af te leiden van het toenemende onbehagen in haar buik pakte Mary het kopje, nam een slok thee, hield hem even in haar mond en slikte. Ze haalde adem en deed het nog eens. Zie je wel? Niets aan de hand, hier was niets bijzonders te zien!

‘Ik wist niet of je suiker in je thee had,’ zei het meisje, ‘maar we hebben eigenlijk ook geen suiker, dus lust je het zo?’

Mary veegde haar mond af met de zakdoek die ze altijd in haar mouw had en probeerde een geschikte opmerking te verzinnen om het meisje tevreden te stellen. *Wat een leuk uitzicht heb je. Wat een mooie lucht.*

Het meisje stond tegen de balkondeur geleund naar haar te kijken. Haar gezicht stond ontdaan, maar misschien was het een speling van het licht. ‘Ik dacht dat ik geen oma’s en opa’s

had,' zei ze uiteindelijk. 'En nu blijkt dat jij er altijd al was.'

Ze had geen idee waar het kind het over had. Haar hart sloeg over van angst.

'We hebben alleen elkaar nog sinds pap er niet meer is, geen familie, niet eens verre nichten of tantes. We zijn net de drie zijden van een driehoek die elkaar overeind houden.'

Toen Mary het meisje iets over familie hoorde zeggen, probeerde ze haar rug te rechte, bang dat de betekenis zou vervliegen, zoals dat soms ging als ze te hard haar best deed om iets te volgen, maar toen hoorde ze een geluid. Dat was iets, dat geluid. Dat klonk als een deur, alsof er iemand van buiten binnen kwam waaien.

'Dat is Chris,' zei het meisje. 'Hij vindt het moeilijk om geen lawaai te maken.'

En toen stonden er twee kinderen voor haar. Twee. En ze had nog steeds geen idee wie ze waren.

Er werden niet ter zake doende vragen gesteld, zoals: *Heb je het niet koud?* en: *Wil je nog wat melk in je thee?* Mary kreeg te horen dat de moeder van de kinderen boven bedden aan het opmaken was en dat ze straks allemaal konden gaan slapen en zou dat niet fijn zijn?

Het meisje voerde het woord. De jongen staaarde haar alleen maar aan met zijn priemende oogjes. Er was iets niet goed met hem, zo verontrustend als hij naar haar keek.

'Hij is verlegen,' zei het meisje, alsof ze gedachten kon lezen. 'Als hij je wat beter kent, begint hij wel te praten.' Ze keek naar de jongen en grinnikte. 'En dan houdt hij niet meer op.'

De jongen lachte en het meisje lachte mee. Toen Mary haar zag lachen, werd er iets in haar wakker.

Denk na, mens, denk na. Wie zijn die lui?

Haar longen zogen zich vol lucht. Ze zetten uit. Zuurstof zoefde door haar lichaam. De lucht kwam weer naar buiten op een warme zucht en een zacht *ooh* ontsnapte aan haar lippen.

'Gaaf het wel, oma?'

Nee, het ging helemaal niet! Want opeens herinnerde ze zich heel helder, zoals ze zich vandaag al minstens twintig keer had herinnerd, wat er precies aan de hand was. Ze was met Jack mee in een ambulance naar het ziekenhuis gegaan. De dokters vonden het heel erg, maar ze konden hem niet redden. Ze konden haar ook niet naar huis laten gaan. Daarom hadden ze een dochter getraceerd.

Caroline.

Dan waren die twee kinderen natuurlijk...

Carolines kinderen.

Ze was met stomheid geslagen. Het idee alleen al. Na al die jaren.

3

Katie kon niet slapen. Ze lag naast mam op het opklapbed en probeerde te ontspannen, tot in haar tenen te ademen en aan niets anders te denken dan het moment zelf en haar eigen lichaam, maar ze kon die oude vrouw een kamer verderop niet uit haar hoofd zetten. Waarom had mam nooit iets over haar gezegd? Hoe hield je je eigen moeder verborgen? Waarom zou je dat willen? Zelfs mensen die de pest hadden aan hun familie gingen nog naar kerstdiners en verjaardagen.

Katie steunde op haar elleboog en keek naar haar slapende moeder, een donkere bult in het bed naast haar. *Wie ben jij?* dacht ze. Want het voelde alsof alles anders was en niets ooit nog echt te vertrouwen zou zijn.

De gordijnen waren niet helemaal dicht en door de kier was de nachtblauwe lucht te zien. Katie schoof het dekbed van zich af, sloop stilletjes door de kamer, schoof het raam open en leunde naar buiten om de lucht op te snuiven. Het regende niet meer en een briesje ritselde in de bladeren. De lucht rook nu anders dan eerder: fris en koud. Ze leunde iets verder naar buiten en zag een kat onder een geparkeerde auto schieten. Ze hoorde voetstappen en gelach en zag een groepje mensen het grasveld voor de flat oversteken en door het hek naar buiten gaan. Daarachter waren de straten en huizen van North Bisham. Katie zou kunnen seinen...

Flits, heb je mijn bericht ontvangen? Flits, flits, kunnen we alsjeblieft praten over wat er is gebeurd? Flits, ik trek het niet meer.

‘Wat is er?’ vroeg mam. ‘Waarom sta je daar?’

Katie draaide zich om naar haar moeder, die probeerde recht-op te gaan zitten. ‘Sorry, ik kon niet slapen.’

‘Voel je je niet lekker?’

‘Het is hier gewoon benauwd.’

‘En nu is het ijskoud.’

Katie trok het raam dicht en ging met haar rug tegen het kozijn staan.

‘Hoorde je iets?’ vroeg mam. ‘Ben je daar wakker van geworden? Denk je dat ze door het huis spookt?’

‘Ik heb niets gehoord, ik had het gewoon warm.’

Mam trok het dekbed op tot aan haar kin en zakte weer in de kussens. Ze zag er kwetsbaar uit, alsof haar iets mankeerde en Katie op ziekenbezoek was. ‘Wat zou die maatschappelijk werker hebben gedaan als ik had geweigerd haar mee te nemen, denk je?’

‘Haar in de een of andere noodopvang gezet, denk ik.’

‘Dat had ik haar moeten laten doen.’ Mam wreef met een hand over haar nek en masseerde haar schouder. ‘Ik voelde me ontzettend onder druk gezet.’

‘Het moet eng zijn om aan een stel wildvreemden te worden overgeleverd.’

‘Wildvreemden?’

‘Ik bedoel, ze herkende je niet meer na al die jaren. Het komt op hetzelfde neer.’

Mam zuchtte en nestelde zich weer in de kussens. ‘O, dus zij is een zielig oud vrouwtje en ik ben wreed en harteloos?’

‘Dat zeg ik niet, maar... Nou ja, het is voor iedereen vreemd, denk ik. Zij is haar vriend kwijt. Jij flipt. Chris en ik weten helemaal niets van haar.’

‘Je weet dat ze er kort na mijn geboorte vandoor is gegaan.’ Mams stem was zacht, nauwelijks meer dan een fluistering. ‘Je weet dat ze jaren haar gezicht niet meer heeft laten zien.’

‘Maar je hebt bij haar gewoond toen je ouder was. Dat heb je in de auto verteld. Waarom hebben we haar dan nooit gezien?’

Waarom hebben we nooit een verjaardagscadeautje of geld van haar gekregen, waarom zijn we nooit bij haar te eten gevraagd?’

Mams gezicht betrok. ‘Is dat het enige waar je aan denkt – alles wat je tekort bent gekomen?’

Zo klonk het wel, maar Katie had het niet zo bedoeld. ‘Het is gewoon raar. Ze is je moeder, maar je zegt nooit iets over haar.’

‘Omdat ik haar niet als mijn moeder beschouw, daarom. Zij heeft me geen eten of kleren gegeven, zij heeft er niet op toegezien dat ik naar school ging en ze heeft me niet verzorgd als ik ziek was. Dat heeft haar zus Pat allemaal gedaan. Wat mij betreft was Pat mijn moeder. De vrouw die me heeft geboord, was heel iemand anders.’

‘En Pat komt niet opeens uit de lucht vallen, hè? Die is echt dood?’

‘Dat weet je best.’ Mam trok het dekbed hoger op. ‘Moeder word je niet alleen door een kind te baren, je moet er ook offers voor brengen. Je kunt niet zomaar je eigen gang gaan.’

Katie voelde iets in haar maag verkrampen, want het was precies wat mam al die maanden geleden ook naar pap had geschreeuwd. Het maakte het moeilijk om adem te halen, dus draaide Katie zich weer om naar het raam en drukte haar wang tegen het koude glas.

‘Het eerste wat ik morgenochtend doe,’ zei mam, ‘is op mijn werk langswippen om te zeggen wat er aan de hand is. Daarna bel ik het ziekenhuis en vraag ik een lijst verpleeghuizen op. Ze moeten toch ergens plaats hebben?’

Daarginds, achter de bomen, stonden de grote huizen met tuinen en hekken, waar de kinderen waarschijnlijk twee ouders hadden en geen slaapkamer met een van de twee hoofden te delen. Gewone gezinnen.

‘Chris kan een dagje spijbelen om op haar te passen. Hij is toch al te laat naar bed gegaan. Jij hebt om elf uur wiskunde, hè?’

Katies gezin was ook gewoon geweest. Tot pap een vriendin

kreeg en mam een container huurde en paps spullen erin smeed. Tot mam had besloten dat hun huis bezoedeld was en hen naar dit stadje had gesleept. Tot Esmé. En nu kon ze een geheime grootmoeder en een oude familievetete aan de lijst met ongewone dingen toevoegen.

‘Katie, luister je wel?’

‘Ik kan wiskunde wel overslaan.’

‘Nee, dat kun je niet.’

‘Ik heb studieverlof, weet je nog? De laatste lessen zijn facultatief.’

‘Nou, dat zouden ze niet moeten zijn.’ Mam klopte op het bed. ‘Kom hier.’

Katie wilde niet aangeraakt worden, maar mam stak haar hand uit, dus liep Katie langzaam naar het bed en ging naast haar moeder zitten.

‘Jouw toekomst is het allerbelangrijkste binnen dit gezin en die mag door niets in gevaar worden gebracht.’ Ze stak haar hand uit en woelde door Katies haar. Katie kon zich niet herinneren dat ze dat ooit eerder had gedaan. Het was allemaal een beetje ongemakkelijk.

‘Rookmelders!’

‘Hè?’

Mam gooide het dekbed van zich af. ‘Ik ga kijken of ze het nog doen.’

‘Ben je bang dat ze de flat in brand steekt?’

‘Ik acht haar ertoe in staat.’ Mam pakte haar ochtendjas van de stoel en schoot hem aan. ‘Ik zal de sleutel van de voordeur ook verstoppen.’

Katie schoot tegen wil en dank in de lach. ‘Je wilt haar hier niet hebben, maar je wilt ook niet dat ze ontsnapt?’

‘Ik wil niet dat ze er een potje van maakt.’ Mam schoof haar voeten in haar pantoffels. ‘Ze mag er dan onschuldig uitzien, ze is tot alles in staat.’

4

‘Kan ik je echt niet overhalen om op het balkon te komen zitten?’

De oude vrouw schudde haar hoofd en klemde haar vingers strak om haar tas. Katie klapte een tuinstoel open en zette hem naar de zon. Ze zette de parasol op voor wat schaduw, schudde een kussen op en legde het op de stoel. ‘Het uitzicht is mooi en je kunt mam over het gras zien terugkomen.’

De vrouw schudde haar hoofd weer.

Trouwens, waar was mam eigenlijk? Ze was al veel langer weg dan het halve uur dat ze had aangekondigd. En Katie moest straks naar school, wat ook een dreigende ramp leek – niet alleen de wiskundeles, maar ook de onvermijdelijke blikken, het gesmiespel, het gevoel dat haar benen te kort en haar armen te lang waren, dat ze raar liep en foute kleren droeg.

O, god!

Ze had opeens het gevoel dat iedereen haar op het balkon zag zitten.

Ze ging naar binnen, trok de balkondeur dicht en ging op het kleed aan de voeten van de oude vrouw zitten. Misschien moest ze mam bellen en erop stáán dat ze thuis zou blijven? Dan kon mam wegblijven en Katie kon de boel hier in de gaten houden. Het leek heel logisch. Ze kon wat bezigheden voor oude dames verzinnen, breien of macramé bijvoorbeeld, en er filmpjes over zoeken op YouTube. Het zou leuk kunnen zijn om op te passen. Misschien was ze er zelfs goed in. Als ze de juiste naam vond (en ze had ‘grootje’ en ‘omi’ nog niet geprobeerd), zou die een

toversleutel kunnen zijn die de oude vrouw openstelde voor contact. Als je haar leerde kennen, zou ze misschien zo'n wijze vrouw blijken te zijn als in een sprookje, vol goede raad en wijsheid. Misschien kon ze zelfs toverdrankjes brouwen en kon Katie haar zo gek krijgen dat ze een soort 'vergeetserum' maakte waar ze Esmé van kon laten drinken.

Katie zuchtte. Om te beginnen zou mam haar nooit een les laten missen, zo vlak voor het examen. 'Kennis is macht' was haar lievelingsspreuk. Ten tweede was die grootmoeder die tegenover haar zat duidelijk niet in staat een intelligent gesprek te voeren. De vorige avond had ze er doodsbang uitgezien, van ochtend verward, en nu zat ze weer met haar ogen dicht. Ze zou echt niets interessants gaan doen of zeggen, dus in plaats van over toverdrankjes te fantaseren kon Katie het arme mensje beter wat op haar gemak stellen en haar aansporen iets te eten.

'Wat dacht je van een ontbijtje? We hebben meestal niets spannends in huis, maar zo te horen is Chris de koelkast aan het plunderen, dus wie weet hebben we geluk. Wil je iets eten?'

Geen reactie.

'Eigenlijk is het geen huis. Het is een maisonnette. Misschien weet je nog dat we gisteren met de lift naar boven zijn gegaan?' God, wat klonk ze neerbuigend. 'We zitten op de bovenste verdieping,' vervolgde ze. 'Het uitzicht is fantastisch. Als je nu op het balkon gaat staan, kun je heel North Bisham zien blinken in de zon.'

De oude vrouw deed één oog open – naadloos, zonder dat het dichte oog ook maar even knipperde. Katie moest erom glimlachen, want ze had altijd gedacht dat zij de enige was die dat kon. Ze was nog nooit iemand tegengekomen die het op die griezelige manier kon imiteren. Zonder je wenkbrauwen te fronsen. Zonder een grimas te trekken. Alleen maar dat ene oog open en het andere dicht. Alsof je half sliep. Of maar half leefde.

'Bisham?'